

Idunat sõit tõld Pranzensbadi linan trahteri ette, mes kutsutas „Saksa majjas.“ Säääl olli mo perremees forterin. Minna rutto tõllast wälja küsüma se numre pärra, mes temma kambre nummer olli. Minno jubhateti trahteri perrenaise mannu. Säääl ma nõudse omma perremehhe pärra. „Temma om haige,“ kostse perrenaine, „nink tohter ei lasse keddale mannu.“ — „Laske mul ommete temma uöse taggan saista, seni kui tohter tullep,“ palsti ma hallusaste. Sis mul üteldi wimate tõttet: „Eila keskpäiwal kello 1 aigo (2. Julil) heit temma henge!“ Ma satte sohwa päle mahha nink jäije kanges nink leletumas, seni kui ne sõnna mo rinnust wäljatüksewa: „Kos temma kolu kehha om?“ — Nemma kostsewa: „Tedda ei olle ennamb siin!“ — „Kallis Jummal,“ ütli minna, „kas siin om ka meie uosu oppetajat? (Eest Pranzensbadi rahwas omma Paapsti usku) Seddamaid minti särast oppetajat otsma, ent se olli nisamma wõeras kui minnagi, siiski lahhedä näoga mees, ke minno eest hoolt kand nink ütte kammert küsse mulle forteris. Ent sedda es tahha nemma mulle anda nink ka muud middake minnoga teggemist tetta, et mitte arwalikus es saas, et neide majjan reissija olli ärra kolu. Nemma ütliwa, et „kui se jut wäljakäüp, siis ei osts reissija siin forterit, enge läwa muiale, nink se tullep meie trahterile kahjus.“ — Minna es mõista se päle middake kosta nink küsse ennege, kes mo kaddonu perremeesst olli pöetanu? Nemma tõiwa ütte wanna emmanda nink sellega ma sõitse ütte kulla, 2 wersta maad Pranzensbadist, kohhe nemma minno armsat kooljat olliwa ärrawinu. Minno jubhateti omma armsa abbiäsa mannu, ke wäikesen pu-kabbelin olli mahhapantu. Oh, kes jöwwap sedda üllesõnnelda, mes minno südda tundse, kui minna seddawisi omma kalli abbiäsaaga pididi kofkosama!! Üts harwakaibja mähl minno ligekallimbat kooljat maddala rami pääl jämmeoast wil-

latsest tekkist wälja. Walge linna olli ka weel koolja ümbre mäsitu; sedda es lasse ma harwakaibjal omma käega puttu. Minna eesti tõmbsti linna palge päält mahha. Se armas tutwa näggo paisise mulle wasta, ent minno südda tundse näust ärra, et ta murren olli lahunu. Temma päle nink otfa eddine olli walge kui lummi, temma käefese ka; ent mele kottuse nink tõrwa nink kulla tagguse olliwa külmustja sinnitse. Reid kottusid olli surma engel omma käega putnu! Minna pühkse werd temma hulete päält ärra, anni temma otsale nink kässile suud nink palsti silmaweega Jummalat, et ma sedda risti suttas kanda, mes temma mulle olli pälepandnu. Kogemata tulliwa ne Makele sõnna mo suust wälja: „oh latse, tulge kaega omma oppetajat!“ Ent säääl es olle hengegi, ütteinusike loma, ke tedda kallis peije, kui minna ütfinda, minna nõrk ja rõhutu innemine, temma waene pärrato läst! Minna wõtti nüüd selle wannamoriga kullän forterit tallomehhe majjan nink kästsi kabbelin küünlid pallama panna nink seni koolja man walwada, kui kirst walmis saas. Kooljal olliwa temma figeparremba reiwa selga pantu. Keskõ ajjal kopputati uöse päle, kirst saisi uöse een nink harwakaibja tullu mo wote ette mulle kullutama, et linan jälle üts wõeras olli kolu, kedda pididi säeduse pärra keskõ ajjal kabbeli päle wima, kos ennege üttele kooljale asent om. Sepärrast olliwa nemma kirstoga ruttanu nink palstiwa minno, omma armsat kooljat eest ärrakassida, et tõisele rumi saas. Minna olli nõrk nink haige, es jöwwa üllestüsta! Ma anni harwakaibjale rahha nink palsti tedda, kooljat kirsto panna nink sedda kabbeli seina nale mahhutada, et wõerale kooljale rami pääl ka weel asent jääs. Sedda ta toot tetta nink läts ärra. Minno silmi päle es tulle ennamb unni, ent üllestulla es jöwwa ma ka. Tõisel hommungul lätsi ma tallowanfrega kabbeli päle nink lastsi üts laud nink paar tole sinna wia.